

den kan, jeg tør næsten sige, indsætte til Justitsminister, hvem den vil, Hs. Majestæts allerhøjeste Prærogativ til Udnævnelsen forbeholdt. Den danske Rigsdag har i alt Fald Magt til at fordrive hvilken som helst Justitsminister, der maatte være kommen ind i Regjeringen; der er ikke Tvivl om, at Folkethinget — for at blive ved denne Afdeling af Rigsdagen — kan ved stadig at forkaste Justitsministerens Budget fordrive en hvilken som helst Justitsminister, om det vil. Er det ikke klart, er det ikke den Bestingelse, under hvilken vi overhovedet arbejder, at vi udøve en meget stor Indflydelse paa Besættelsen af de fire særlige Portefeuiller? Derfor som dette ikke er Forudsætningen, saa hører al fornøftig Diskussion op, og saa er det i grunden forgæves, at vi sidde her. Men Folkethinget har visse i denne Henseende en meget stor Indflydelse. Altsaa, Justitsministeren stilles her i Loven som den, der har Raadighed over Politiet i Kjøbenhavn, og han har ikke anden Forpligtelse end at forhandle med Kommunalbestyrelsen med Hensyn til Instruxer og Regulatorer; ved at give Politidirektøren, der er udnævnt af ham, sine Befalinger kan han altsaa gøre med Kjøbenhavns Politi, næsten hvad han vil. Kommer nu det Tilfælde, at Politistyrken er utilstrækkelig, og vi fordrer flere Folk, men Kommunen vægrer sig ved at bevilge Pengene dertil, hvad gjør saa Justitsministeren? Saa tager han Lovens § 7 for sig og siger: „Forretningerne maae for Fremtiden fordeles paa den Maade, at Retssikkerheden bliver fuldstændigt betrygget“. Har for Exempel hidtil en Halvdeel eller en Trediedeel vaaget over Retssikkerheden om Natten, saa siger han: „For Fremtiden skal $\frac{2}{3}$ af Styrken vaage om Natten og $\frac{1}{3}$ være fri; om Dagen skal der intet Tilsyn være, thi om Dagen er Retssikkerheden tilstrækkelig betrygget, der er om Dagen kun Tale om Orden og Reenlighed“. Hvad maa saa Kommunen gjøre? Saa maa den bevilge flere Penge til Betjente, Overbetjente osv., for at Politiet kan være fyldestgjørende til at varetage Orden og Reenlighed. Er altsaa ikke Kommunen bunden paa alle mulige Maader ved denne Lov? Bunden i den Grad, at det vilde være en forførdelig Ubillighed, om Rigsdagen paa sin Side vilde

afholde sig fra at erklære sig forpligtet — under Forudsætning af, at Politiet er, som det skal være — til at yde 38,000 Rd. som et fast aarligt Tilskud, og saa forresten med Hensyn til det Principspørgsmaal, som er kastet ind, vente, til en bedre Leilighed frembyder sig til dets Besvarelse? Kommunen er forpligtet; det er ikke et X, som staaer paa den modsatte Side, men paa den modsatte Side staaer en bestemt Størrelse, og vi ville til enhver Tid kunne udøve en betydelig Indflydelse paa den Mand, som Rigsdagen ved sin Votering anerkjender som en Justitsminister, der stemmer med dens Opfattelse af politiske Spørgsmaal og retslige Reformers.

Kirke- og Underviisningsministeren: Det forekommer mig dog, at det, den ærede sidste Tale gjorde gjældende med Hensyn til Rigsdagens Stilling til Ministeriet, ikke er ganske usigtigt. Han fremhævede meget stærkt den Magt, som Rigsdagen havde til fra sin Side gjentagende at nægte Budget, men han maa ikke misfænde, at ligeoverfor denne Myndighed staaer Hans Majestæts Regjerings Myndighed til gjentagende at opløse Rigsdagen. Jeg troer, at en forstandig Opfattelse af vore nuværende Forhold maa overtyde Enhver om, at Rigsdagen ikke forstandigvis kan gjøre Krav paa at danne en parlamentarisk Regjering, men hvis vor Stat skulde være indrettet derpaa, maatte man have et særligt Statsraad for Kongeriget, der ikke stod i nogen saadan Forbindelse med Geheimstatsraadet, at det derved paavirkede hele Styrelsen af Monarkiet. — Siden jeg har Ordet, maa det være mig tilladt at bemærke, at jeg ikke kan tilraade Vedtagelsen af det stillede Endringsforslag, thi det ligger af den største Mangel, der kan findes ved en Lovbestemmelse, nemlig, at det ikke er klart, hvad dermed er tilfattet. En af Forslagsstillerne har sagt, at hans Mening med Forslaget var, at Tilskudet i Reglen skulde være fast; en anden af dem har sagt, at Meningen var, at det skulde gives efter Behov, snart noget større, snart noget mindre; den tredje Forslagsstiller har ikke ytret sig derom, men det skulde ikke undre mig, om han vilde opstille en tredje Fortolkning af Forslaget; man